

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (första avdelningen)
den 19 juni 1995 *

I mål T-107/94,

Christina Kik, advokat och varumärkesombud, företrädd av Goosen L. Kooy, advokat i Haag, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Nicolas Decker, 16, avenue Marie-Thérèse,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrädd av Giorgio Maganza och Guus Houttuin, vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Bruno Eynard, direktör för direktoratet för rättsfrågor vid Europeiska investeringsbanken, 100, boulevard Konrad Adenauer,

och

* Rättegångsspråk: nederländska.

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Pieter Van Nuffel, rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Georgios Kremlis, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

med stöd av

Konungariket Spanien, företrädd av Alberto José Navarro González, Director General de Coordinación Jurídica e Institucional Comunitaria, och Gloria Calvo Díaz, Abogado del Estado, vid avdelningen för gemenskapsrättsliga tvister, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg vid Spaniens ambassad, 4—6, boulevard Emmanuel Servais,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av artikel 115 i rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993, i den del nederländska genom denna bestämmelse utesluts som språk vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller), samt om att inte vidta eller låta vidta åtgärder som gör det möjligt för denna Byrå att påbörja sitt arbete,

meddelar

II - 1720

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av J.L. Cruz Vilaça, avdelningsordförande, H. Kirschner, och V. Tiili, domare,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Rättslig bakgrund

- 1 Genom artikel 2 i rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärke (EGT nr L 11, 1994, s. 1, nedan kallad "förordning nr 40/94") inrättas en byrå för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (nedan kallad "Byrån").

- 2 Användningen av språk för ansöknings-, invändnings-, hävnings- och ogiltighetsförfaranden avseende varumärken regleras i artikel 115 i förordning nr 40/94. I artikelns första punkt anges att ansökan om gemenskapsvarumärke skall inges på ett av Europeiska gemenskapernas officiella språk. I dess andra punkt föreskrivs att Byråns språk uteslutande skall vara engelska, franska, tyska, italienska och spanska. I punkt 3—7 anges särskilt att den sökande i ansökan skall ange "ett andra språk" som skall vara ett av Byråns språk, och att då ansökan ingivits på ett språk annat

än Byråns språk kan detta andra språk användas av Byrån för skriftliga meddelanden som Byrån sänder till den sökande. Slutligen förväntas den sökande godta det andra språket som processspråk för invändnings-, hävnings- och ogiltighetsförfaranden.

Omständigheter i sak samt förfarandet

- 3 Sökanden som talar nederländska är advokat och varumärkesombud. Hon har ekonomiska intressen i en nederländsk patentbyrå.

- 4 Sökanden har genom ansökan som ingivits till förstainstansrättens kansli den 15 mars 1994 väckt talan mot artikel 115.2 i förordning nr 40/94.

- 5 Genom handlingar som ingivits till förstainstansrättens kansli den 8 april 1994 respektive den 19 maj 1994 har kommissionen och rådet gjort invändning om rättegångshinder. Sökanden har inkommit med yttrande över denna invändning till förstainstansrättens kansli den 24 juni 1994.

- 6 Genom beslut av den 14 september 1994 har Konungariket Spanien tillåtits intervensera till stöd för rådets och kommissionens synpunkter. Konungariket Spanien har inkommit med sin interventionsinlaga till förstainstansrättens kansli den 25 oktober 1994. Sökanden har inkommit med yttrande över intervenientens inlaga till förstainstansrättens kansli den 12 december 1994.

Parternas yrkanden

- 7 I sin ansökan har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall
- ålägga rådet att ompröva sitt beslut att utesluta nederländska från Byråns språk,
 - underlåta att vidta eller att låta annan vidta åtgärder som gör det möjligt för Byrån att påbörja sitt arbete innan rådet har omprövat sitt beslut att utesluta nederländska från Byråns språk.
- 8 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall
- besluta om huruvida talan kan upptas till prövning, utan att frågan prövas i sak,
 - förklara att talan i sin helhet inte kan prövas, eller i andra hand förklara att den inte kan prövas i de delar i vilka den är riktad mot kommissionen,
 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.
- 9 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall
- förklara att talan inte kan prövas,
 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

10 I sitt yttrande över invändningen om rättegångshinder har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara artikel 115 i förordning nr 40/94,

— förklara rådets och kommissionens tillämpningsbestämmelser till följd av inrättandet av Byrån för rättsstridiga,

— förplikta svarandena att ersätta rättegångskostnaderna.

11 Konungariket Spanien har yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan inte kan prövas,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

12 I sina synpunkter på intervenientens inlaga har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan kan prövas,

— förplikta intervenienten att ersätta de rättegångskostnader som är att hänföra till interventionen.

Rättsfrågor

Om möjligheten att uppta talan till prövning

Parternas argument

- 13 I sina invändningar om rättegångshinder har kommissionen och rådet i första hand hävdad att förstainstansrätten inte är behörig att uppta sökandens yrkanden till prövning såsom dessa formulerats i ansökan. Genom att begära att förstainstansrätten skall "ålägga rådet att ompröva sitt beslut att utesluta nederländska från Byråns språk" och att "underlåta att vidta eller att låta annan vidta åtgärder som gör det möjligt för Byrån att påbörja sitt arbete innan rådet har omprövat sitt beslut", har sökanden uppmanat förstainstansrätten att ålägga rådet att anpassa sin lagstiftning, fastän gemenskapernas domstolar bara kan kontrollera lagenligheten hos rättsakter som redan trätt i kraft och inte uttala sig om ännu inte antagen lagstiftning.
- 14 Kommissionen och rådet har i vart fall i andra hand hävdad att om förstainstansrätten skulle omtolka talan genom att betrakta sökandens yrkanden som en begäran om ogiltigförklaring i den mening som anges i artikel 173 i EG-fördraget, så skulle talan ändå inte kunna prövas.
- 15 Kommissionen har anfört att en sådan begäran om ogiltigförklaring enbart skulle åsyfta rådets förordning nr 40/94 och således inte angå någon av kommissionens rättsakter.
- 16 Rådet har å sin sida hävdad att de villkor för att uppta talan till prövning som anges i artikel 173 fjärde strecksatsen i EG-fördraget inte är uppfyllda, eftersom den aktuella rättsakten är en normativ rättsakt som inte berör sökanden vare sig direkt

eller personligen. Rådet hänför sig närmare bestämt till det andra övervägandet till förordning nr 40/94, enligt vilket förordningens syfte är ”skapandet av gemenskapsanordningar för varumärken som gör att företag genom ett enhetligt förfarande (i förordningen benämnt 'procedursystem') kan erhålla gemenskapsvarumärken för vilka ett enhetligt skydd ges och som gäller inom hela gemenskapsområdet”. Det följer härav att förordningen rent allmänt är tillämplig på ekonomiska aktörer och att den således inte kan vara föremål för en talan om ogiltigförklaring grundad på artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget (domstolens domar av den 14 december 1962, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes mot rådet, 16/62 och 17/62, Rec. s. 901, s. 918, av den 24 november 1992, Buckl mot kommissionen, C-15/91 och C-108/91, Rec. s. I-6099, punkt 24, och förstainstansrättens beslut av den 29 oktober 1993, Guna mot rådet, T-463/93, Rec. s. II-1205, punkt 17).

- 17 Rådet har för övrigt understrukit att sökanden är ”varumärkesombud” (”merkgemachtigde” på nederländska), och företräder företaget som vill förvärva ett gemenskapsvarumärke, och söker följaktligen inte förvärva ett gemenskapsvarumärke för egen räkning. Artikel 115 i förordning nr 40/94 är endast tillämplig på dem som är sökande för egen räkning. Denna bestämmelse berör därför sökanden endast indirekt.
- 18 Rådet har slutligen gjort gällande att sökanden inte är personligen berörd av den aktuella bestämmelsen, eftersom hon berörs av den aktuella rättsakten på samma sätt som alla andra varumärkesombud och därför inte alls kan åberopa några ”särskilda egenskaper som är utmärkande för henne” eller ”faktiska omständigheter som skiljer henne från alla andra personer” (domstolens dom av den 26 juni 1990, Sofrimport mot kommissionen, C-152/88, Rec. s. I-2507).
- 19 I sin interventionsinlägga har Konungariket Spanien först och främst hävdade att förstainstansrätten inte har behörighet att ”älägga rådet att ompröva sitt beslut”. Spanien har sedan gjort gällande att begäran att ”underlåta att vidta eller att låta annan vidta åtgärder som gör det möjligt för Byrån att påbörja sitt arbete innan

rådet har omprövat sitt beslut” skall tolkas som en begäran om interimistiska åtgärder i enlighet med artikel 185 i EG-fördraget. Spanien anser inte heller att denna begäran kan prövas, eftersom sökanden inte visat vare sig att det föreligger risk för diskriminering eller att åtgärder skyndsamt måste vidtas, vilket kunnat motivera ett uppskov med verkställighet av den aktuella rättsakten.

- 20 Spanien har i andra hand tillagt att om denna begäran skulle tolkats som en begäran om ogiltigförklaring kan den ändå inte prövas, eftersom sökanden inte uppfyller de villkor som uppställs i artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget.
- 21 I sina synpunkter på invändningen om rättegångshinder har sökanden först och främst understrukit att hennes syfte med talan hela tiden varit en ogiltigförklaring av artikel 115 i förordning nr 40/94. Hon har härefter begärt att förstainstansrätten skall behandla hennes talan som en sådan.
- 22 Sökanden har medgivit att begäran om ogiltigförklaring av nämnda artikel inte kan riktas mot rådet, men har gjort gällande att kommissionen är tvungen att säkerställa verkställigheten av denna bestämmelse och att gemenskapens domstolar kan kontrollera tillämpningsbestämmelsernas lagenlighet. Följaktligen begär hon även att förstainstansrätten skall ”förklara de tillämpningsbestämmelser som redan antagits och de som ännu återstår att anta för rättsstridiga eller ogiltiga”.
- 23 Vad gäller de villkor som anges i artikel 173 i EG-fördraget hävdar sökanden att hon direkt och personligen berörs av förordningen, även om det inte är uteslutet att den åsyftar bestämda grupper av människor och skall tillämpas på objektiva fastställda situationer.

- 24 För att styrka att hon är direkt berörd hänför sig sökanden särskilt till det ideella intresse som hennes rykte på varumärkesrättens område givit henne och till det ekonomiska intresse hon har genom sina rättigheter i en nederländsk patentbyrå. Språkreglerna i artikel 115 i förordning nr 40/94 skulle genast i praktiken försätta henne i en konkurrensmässigt ofördelaktig situation gentemot hennes kollegor som arbetar på ett av Byråns språk, genom att hon skulle få ökade kostnader antingen på grund av översättningar eller på grund av att hon skulle arbeta på ett språk som inte är hennes eget.
- 25 Sökanden har betonat att hon inte handlar såsom företrädare för en yrkesgrupp eller för företag som vill förvärva ett gemenskapsvarumärke, och i än mindre grad såsom företrädare för alla varumärkesombud, eftersom hennes talan just hade till syfte att göra slut på den diskriminering inom denna grupp, som skapats genom artikel 115 i förordning nr 40/94. Hon har angivit att hennes ideella och ekonomiska intressen särskiljer henne från varje annat varumärkesombud och att den aktuella rättsakten därför berör henne personligen.
- 26 I sitt yttrande över Konungariket Spaniens interventionsinlaga har sökanden gjort gällande att artikel 115 i förordning nr 40/94 kommer att medföra och redan har medfört en förlust av kunder vilket utgör ”en allvarlig, omedelbar och oersättlig skada”, som gör det angeläget att skyndsamt vidta interimistiska åtgärder såsom uppskov med påbörjandet av Byråns arbete.
- 27 Slutligen har sökanden åberopat artikel 6 i Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (nedan kallad ”konventionen”), enligt vilken hon tillförsäkras rätten till en rättvis prövning av saken i målet, något som inte skulle kunna uppnås på annat sätt än genom en talan som denna.

Förstainstansrättens bedömning

- 28 Förstainstansrätten kan, då en talan uppenbarligen skall avvisas, med stöd av artikel 111 i rättegångsreglerna, genom motiverat beslut skilja sig från saken utan ytterligare behandling. I förevarande fall anser förstainstansrätten att saken blivit tillräckligt klarlagd genom de ingivna handlingarna och beslutar att sakprövning inte skall ske.
- 29 Det skall erinras om att det i artikel 44.1 i rättegångsreglerna föreskrivs att i ansökan skall föremålet för talan särskilt anges. Av domstolens rättspraxis framgår (se exempelvis domstolens dom av den 27 februari 1980, kommissionen mot Republiken Frankrike, 168/78, Rec. s. 347, punkt 17—23) att det åligger domstolen att fastställa föremålet för talan, då denna kan tolkas olika av sökanden och svaranden.
- 30 I förevarande fall har förstainstansrätten först och främst konstaterat att det föreligger en skillnad mellan formuleringen av det första yrkandet i ansökan och helhetsintrycket av ansökan. Sökanden har i sin ansökan yrkat att förstainstansrätten skall "ålägga rådet att ompröva sitt beslut att utesluta nederländska från Byråns språk", men hon har därefter endast anfört grunder och argument som syftar till att styrka att beslutet att utesluta nederländska är rättsstridigt. Även om yrkandena såsom dessa formulerats, vid första anblicken verkar innehålla en begäran om att förstainstansrätten skall besluta om ett åläggande mot rådet, skall med hänsyn till de grunder sökanden angivit till stöd för yrkandena, dessa betraktas såsom åsyftande en ogiltigförklaring av artikel 115 i förordning nr 40/94.
- 31 Det skall påpekas att denna tolkning av ansökan har stöd i det faktum att sökanden i slutet av ansökan understrukt att hon "personligen och direkt berörs" av rådets rättsakt, vilket utgör en underförstådd men otvetydig hänvisning till artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget.

- 32 Av det som sagts följer att det första yrkandet i ansökan i sak syftar till att uppnå en ogiltigförklaring av artikel 115 i förordning nr 40/94 eftersom denna artikel utesluter nederländska från Byråns språk.
- 33 Förstainstansrätten fastslår att talan härigenom hänför sig till en rättsakt som härrör enbart från rådet. Härav följer att det inte finns något föremål för talan i den del den riktats mot kommissionen och talan skall följaktligen inte upptas till prövning.
- 34 Därutöver skall det erinras om att, även om man antar att en sökande i sina synpunkter på invändningen om rättegångshinder skulle kunna utvidga sin talan genom att däri inkludera den aktuella rättsaktens tillämpningsbestämmelser, så har sökanden i förevarande fall inte på något sätt preciserat vilka de ”redan vidtagna verkställighetsåtgärderna” som varit föremål för talan skulle vara. Det åligger inte förstainstansrätten att kontrollera hypotetiska rättsakter, såsom ”verkställighetsåtgärder som ännu återstår att vidta”.
- 35 Försåvitt talan om ogiltigförklaring riktar sig mot rådet skall erinras om att med hänsyn till artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget, skall en talan om ogiltigförklaring som väckts av en fysisk eller en juridisk person, för att kunna upptas till prövning uppfylla villkoret att den aktuella förordningen egentligen utgör ett beslut som direkt och personligen berör sökanden. Kriteriet för att särskilja en förordning från ett beslut skall sökas i om den aktuella rättsakten har en generell räckvidd eller inte (se exempelvis domstolens beslut av den 12 juli 1993, Government of Gibraltar och Gibraltar Development Corporation mot rådet, C-168/93, Rec. s. I-4009, förstainstansrättens beslut av den 11 januari 1995, Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e procuratori mot rådet, T-116/94, REG, s. II-1, och förstainstansrättens dom av den 21 februari 1995, Campo Ebro mot rådet, T-472/93, REG, s. II-421). En rättsakt har en generell räckvidd om den är tillämplig på objektivet fastställda situationer och om den har rättsliga konsekvenser för kategorier av personer som bestämts på ett allmängiltigt sätt (se exempelvis

domstolens domar av den 21 november 1989, Usines coopératives de déshydratation du Vexin mot kommissionen, C-244/88, Rec. s. 3811 och av den 27 mars 1990, Cargil mot kommissionen, C-229/88, Rec. s. I-1303).

- 36 I förevarande fall framgår det av förordning nr 40/94 att denna syftar till att skapa ett enhetligt förfarande för företag som vill förvärva ett gemenskapsvarumärke. I sin egenskap av beståndsdel i detta förfarande får de språkregler som instiftats genom artikel 115 rättsliga konsekvenser för en kategori personer som bestämts på ett allmängiltigt sätt, nämligen de som önskar förvärva ett gemenskapsvarumärke för egen del eller för sina uppdragsgivares räkning. Härav följer att sökanden berörs av den aktuella rättsakten endast i sin egenskap av varumärkesombud på samma grund som varje annat varumärkesombud som, i fråga om det språk som hittills använts, i sin yrkesutövning nu befinner sig eller kan komma att befinna sig i samma situation (analogivis och för exempel, se domstolens dom av den 14 juli 1983, Spijker mot kommissionen, 231/82, Rec. s. 2559, punkt 9, och förstainstansrättens beslut av den 29 oktober 1993, GUNA mot rådet, T-463/93, Rec. s. II-1205, punkt 17 och av den 21 februari 1995, Associazione agricoltori della provincia di Rovigo mot kommissionen, T-117/94, REG, s. II-455).
- 37 Av detta följer att talan om ogiltigförklaring avseende förordning nr 40/94 inte kan upptas till prövning.
- 38 Beträffande sökandens andra yrkande, genom vilket sökanden begär att förstainstansrätten skall underlåta att vidta åtgärder eller att låta annan vidta åtgärder som gör det möjligt för Byrån att påbörja sitt arbete, måste detta tolkas på så sätt att dess syfte är att åstadkomma antingen att förstainstansrätten riktar ett åläggande mot rådet eller att förstainstansrätten med tillämpning av artikel 185 i EG-fördraget beviljar ett uppskov med verkställigheten av artikel 115 i förordning nr 40/94. I detta hänseende skall erinras dels om att gemenskapernas domstolar inte har behörighet att rikta ålägganden mot institutionerna (se exempelvis förstain-

stansrättens beslut av den 29 november 1993, Koelman mot kommissionen, T-56/92, Rec. s. II-1267, punkt 18) och dels om att det enligt artikel 104.3 i rättegångsreglerna krävs att en begäran om uppskov med verkställighetsåtgärder avseende en rättsakt inges i en separat handling, vilket inte skett i detta fall. Talan skall således i denna del avvisas.

- 39 För övrigt kan i detta fall sökanden inte åberopa artikel 6 i konventionen, vilken erkänns av gemenskapernas domstolar såsom en del av gemenskapernas rättsordning, (se domstolens dom av den 15 maj 1986, Johnston mot Chief Constable of the Royal Ulster Constabulary, 222/84, Rec. s. 1651, punkt 18, och förstainstansrättens dom av den 23 februari 1995, F mot rådet, T-535/93, ännu inte publicerad i rättsfallssamlingen), men som inte kan tillämpas på ett fall av detta slag. Denna bestämmelse, enligt vilken alla tillförsäkras rätt till en rättvis prövning, utgör inte hinder mot att vissa villkor för att en talan skall kunna upptas till prövning uppställs (se med avseende på detta domstolens dom av den 1 april 1987, Dufay mot parlamentet, 257/85, Rec. s. 1561, punkt 10).
- 40 Av det som ovan sagts följer att talan i sin helhet uppenbarligen inte kan upptas till prövning.

Rättegångskostnader

- 41 Enligt lydelsen i artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Eftersom sökanden är tappande part skall hon förpliktas att bära såväl sina egna rättegångskostnader som de kostnader som rådet och kommissionen haft.
- 42 Konungariket Spanien som intervenerat till stöd för rådet och kommissionen skall i enlighet med artikel 87.4 i rättegångsreglerna bära sina egna kostnader.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande beslut:

- 1) Talan avvisas.
- 2) Sökanden skall bära sina egna rättegångskostnader samt de kostnader som rådet och kommissionen haft. Intervenienten bär sina egna rättegångskostnader.

Luxemburg den 19 juni 1995

R. Grass
Justitiesekreterare

J.L. Cruz Vilaça
Ordförande